

Szavakkal festett képek

Vehofsics Erzsébet Zsóka fotói Gősi Vali verseivel

Győr

2020

A könyv megjelenését támogatták:

Szentlélek Patika

Rózsavölgyi László

Dallos Pilates

Csáky Anna – Molnár György

@Vehofsics Erzsébet Zsóka, 2020

@Gósi Vali, 2020

ISBN:

Címlap:

Szerkesztette:

Nyomdai munkák:

Szavakkal festett képek

(Vehofsics Erzsébet fotói Gősi Vali verseivel)

Előszó

E kiadvány két nagyszerű alkotó: Vehofsics Erzsébet (Zsóka) fotográfus és Gősi Vali költő munkáit tartalmazza. Mindketten a Győri Antológia Irodalmi és Művészeti Alkotó Közösség (GYAK) tagjai. Az itt folyó alkotómunka során megmutatkozó szépségimádatuk, természet szeretetük, művészet iránti rajongásuk szoros barátsággá érlelte kapcsolatukat, melynek során kialakult bennük az egymás műveire való fokozott odafigyelésük, később pedig az együttes alkotói tevékenység igénye is. Egy közös kiállításuk anyagát tartalmazó nyomtatott könyvecske (Szavakkal festett képek) bővített kiadása ez az album.

A fotó és a vers műfaji szempontból sok rokon vonást mutat: a képszerűség, a láttató erő, a szépség, a művészi igénnyel megfogalmazott mondanivaló mindkét alkotás sajátja. E kiadvány cím nélküli, gyönyörű színes természetfotóit a versek (kisprózák) értelmezik, érzelmi, hangulati, gondolati többletet adva nekik. Gősi Vali írásai nem közvetlenül a fotók ihletésében születtek. Az alkotók csupán egymáshoz rendelték a műveket témájuk, valamint rokon képrendszerük alapján. A versek ily módon a fotók címének helyébe lépnek, és kisebb-nagyobb mértékben gazdagítják (tovább festik) üzenetüket.

Mindkét alkotó nagyszerű művekkel szerepel e kiadványban. A kettejük hasonló finom lelkisége a képeken is, a verseken is átsugárzik. Vehofsics Erzsébet kiváló technikai megoldásokkal készített fotói a legszebb tájakat tárják elénk gazdag színvilágukkal, az erős és pasztellszínek, árnyalatok játékával, a mondanivalónak megfelelő különleges beállításokkal, bravúros lényegkiemelésekkel, melyek által mindegyik odavonzza a tekintetet, ahová kell.

Változatos képekkel varázsolja elénk a magyar tájra jellemző különleges szépségeket hordozó évszakokat. A valóság és az álomszerűség finom áttűnésekkel jelenik meg rajtuk. Kedvenc motívumai közé tartoznak a fák, a virágok, az erdőképek, a folyók, patakok, (ritkábban) a tenger, az égbolt játékai, a sokféle alakú és színű felhők, a havas, ködös téma megjelenítések stb. Vehofsics Erzsébet különösen kedveli az őszi színekben gazdag, valamint az éteri fehérségű havas tájak ábrázolását, de a virágok által közvetített üzenetei is figyelemre méltóak szépségükön kívül.

Gősi Vali verseiben ezek a motívumok emlékeket, álmokat, különböző érzelmeket, víziókat hordoznak, többletet adva a képek látványelemeinek. A költemények finom líraisága, zeneisége, kép gazdagsága sokféle mondanivaló közvetítésére alkalmas. A költő a lelkében lejátszódó folyamatok megfogalmazásával, a fotókhoz kapcsolt asszociációival, sugallataival szélesre tárja azok üzenetspektrumát.

Az öröklét negatívja (7. oldal) című vers pl. a 6. oldalon látható fotóhoz kapcsolódik, melyen egy domb tetején, közel az éghez ülő nőalak (maga a költő) a valóságtól kissé elszakadva, mintha imádkoznék. A költemény ezt a gyönyörű táj által keltett fennköltiséget, a kitárt lélekkel való Istenhez fordulást fejezi ki: könyörgést az elhunyt szeretett hozzátartozók és a zöld fenyvesek életre leheléséért.

A különböző évszakokban, napszakokban és más-más tájegységekben, vízpartokon lefotózott fák, facsoportok, erdők képeihez Gősi Vali szebbnél szebb verseket kapcsol. Különösen a fák iránti csodálata, tisztelete fogalmazódik meg bennük: tanulunk tőlük fölfelé élni és erősen tartani magunkat, egyenes derék kiállni a viharokat – sugallja **Akár a fák** című versében (20. o.) egy aranyárga-barna levelű, ég felé nyúló, fekete törzsű fák ábrázoló kép (21. o.) kapcsán.

Vehofsics Erzsébet fotóinak színvilága is megragadja Gősi Valit. **A pillanat** című vers (48. o.) pl. egy csupa kék színben elénk táruló kép (folyó, két partján sűrű erdővel, felül a mindent átölelő ég – 49. o.) látványa által kiváltott különleges varázslatot fogalmaz meg: a víz tükre, az ég azúrja, a mindent átjáró kékség békét, örökkévalóságot sugároz, melyben a lírai én önmagára lel.

Az őszi képek színei talán a legszebbek, amint az egyre alacsonyabban sugárzó nap fénye ámulatra méltó módon festi meg aranyra, sárgára, barnára a zöld leveleket a fák. Egy fehér, kanyargó erdei út, mellette lehullott rozsdabarna-sárga levelek, kétoldalt sötét törzsű fák látványa, amint a lombok közt finoman átszűrődik a fény (54. o.) az eltávozott anya kedves álomalakját idéző látomás megfogalmazására indítja a költőt (**Suttogó áhítat** 55. o.).

Vehofsics Erzsébet költőként, íróként is bemutatkozik e kiadványban. Néhány képéhez maga illesztett verseket, kisprózákat. **Esőcsepp** című kisprózáját (103. o.) egy káposztalevélen csillogó kisebb-nagyobb vízcseppeket láttató fotóhoz (102. o.) társítja, melyek a levél sötétzöld színét tükrözik vissza. Az írás ennél többet mond: az esőcseppek játékát, ide-oda gördülését apró képekben villantja fel, majd a képzelet segítségével az arcon lecsurgó öröm- ill. bánatkönnnyeket is hozzátársítja, miként a virágszirmokon futkározó napsugarak ragyogását ugyancsak.

A fotón (104. o.) viharban kőgáton felcsapódó hullámok, haragoszöld színű, háborgó víz, a háttérben sötétkékből átmenő világoskék, majd fehér színű égbolt látható. Az **Akkor** című vers (105. o.) tomboló vihar képeivel indul: áradó folyó, gátakat átszakító hullámok leírásával, majd e természeti erők bilincseket darabokra törő látomássá válnak, felszárnyal a szabadság madara, s a vihar utáni csendben az égen felragyog a szivárvány.

A Szavakkal festett képek című, nem mindennapi színvonalú kiadvány két nagyszerű alkotó igaz barátságából eredő közös művészi tevékenység csodálatos terméke. Mind a fotókat, mind a verseket szépség, láttató erő, finom líraiság, a látványra való rácsodálkozás öröme hatja át. Az örökkévalósággá váló gyönyörű pillanatok megragadásának igénye sugárzik belőlük.

Csáky Anna



Gősi Vali

Az öröklét negatívja

Bocsáss meg, Uram,
hogy nem vagyok méltó hajlékodbba lépni,
lelkemet viseltes rongyokban
színed elé tárni.
Lábamon szakadt szandál,
tenyeremet akác tüskéje szúrta át,
míg kaptattam feléd az ormokon
– megfáradt szolgád –
hogy hallva a szférák titkos énekét,
megfejtsem a jelet;
mit üzennek a rég angyallá vált égiek,
hogy áhítattal megkövessetek,
és pőre lelkemet kiterítsem eléd.
Ó, Uram!
Ha terhedre nem vagyok,
hallgasd meg könyörgésemet,
segíts élni még, áruld el a létezés
végső rejtelseit, hogy az ég ezüstjén
átszűrődjön a remény; az öröklét negatívja.

Tégy csodát, Uram!
Leheld életre szeretteim,
és lélegezzenek szüntelen
apám, fiam szerelmei.
az örökzöld fenyvesek, mind
– általad!

Gősi Vali
Szelíd elmúlásban

Lángra lobbanni
szelíd elmúlásban,
égni észrevétlen'
vöröslő parázsban,
megperzselődni még
hamvadó vágyban,
egymásba olvadni
ezüst félhomályban,
egyazon dallamú,
halk szívdobbanásban
megsemmisülve
elszenderülni,
aranyló őszön
álomba merülni,
tavasz-éledéssel
újra felébredni,
élni,
élni,
élni!





Gősi Vali

Talán a várakozás

Talán a várakozás
teszi valóban meghitté az ünnepet,
talán, ha gyengéden magunkhoz öleljük
a félénken megbújó reményt,
éled a hit is szívünkben, és kijutunk
valaha még a mindennapok
mocskos, ragacsos mocsarából,
és visítva, véresen megszületik
végre a Szeretet,
talán már nem merülünk el többé a sárban,
nem zsibvásár lesz azután az ünnep a világban,
ha kigyúl az égi fény a várakozás leghosszabb éjjelén;
valami szent béke lángol,
a Kisdedit áldó áhítat - dallam születik a szánkon,
és a sok badar szó, szitok és átok elporlad végleg
a szívbeli imákon,
talán akkor lesz igazi a karácsony...
"Akkor majd kitisztul néha,
a csillagok kilátszanak,
s mint gyermekek, állunk alélva
egy nagy karácsonyfa alatt."

Az idézett rész *Babits Mihály Az előkelő tél* című verséből való.

Gősi Vali
Anyák
(Virágzó fák)

Virágzó fák,
állunk a fényben,
összehajolva,
csendben várunk,
míg arannyá érő
szenvedésben
kegyelmet hajt
lehajló águnk





Gósi Vali
kődbe fúló

a vihar elcsendesedett
elnémultak körben a hegyek
a parton dermedt faágak intenek
panaszosan az ég felé
ahol a felejtés sejtelmes fátyla rejt
kődbe fúló
fáradt mosolyokat
de néha még dalra kél
az a semmibe vesző
gyönyörű szó...

Gősi Vali
tejfehér

magasztossá szépül
a táj a délutánban
földig hajol az ég a tó fölött
a tejfehéren átragyog a béke
s én meghajlok e fönség előtt





Gősi Vali
Napraforgó kelyhén
– anyámhoz –

Hófehér hajad
könnyű felhőn lebben,
mosolyod az égbolt
visszatükrözi,

folyómeder mentén
altatóként ringatsz,
fűszálként hajolsz
bőrömhöz a réten,

napraforgó kelyhén
aranyporból érelt,
édes nektárként bújsz
lelkem kaptárában,

langy eső cseppjeként
arcomat simítod,
búcsúzó madárként
emlékeim hordod

csak a hangod...
a szád...
csak a házad néma,
nem felelsz, ha kérdem,
mért nem ölelsz
néha?

Gősi Vali
Akár a fák

voltaképpen
mindegy
hogy Isten miért és hogyan
teremtette a fákat
a lényeg hogy tanuljunk tőlük
fölfelé élni és olyan erősen
tartani magunk a célig
ahogy a fák állnak;
egyenes derékkal
pőréen
szemlesütve úgy is
ha az őszi vihara
röhögve szaggatta le
vacogó ágaikról
az elsárgult
utolsó ruhákat





Gősi Vali
Angyal-mosoly

Megtorpansz
a pillanatban
csöndre int a táj
hófehérben ringatóznak
a cseresznyefák
anyák arcát virágozzák
szelíd szilvafák
ezüstöső mossa el
a hétköznapi porát
fényesség fakad a szívben
s mint képtelen csoda
feltűnik a horizonton
egy angyal mosolya

Gősi Vali

Október tizenharmadikán

Ajándék ez az aranyló verőfény,
amit ráadásként átutal az őszi még
az elmúlás-illatú mindszen haván,
október tizenharmadikán délután.
– Sok lesz a napsütés, ma már
sehol sem várható felhőátvonulás – üzeni
a tévéből derűs hangon a műsorvezető,
és halk mosolyán a mesterséges megvilágítás
ellenére most hangsúlytalan a rutin,
póztalan arcán kétszer is megtörik
a kintről beszökő természetes fénysugár;
arcához érve és kilépéskor újra,
akár az egyszerű prizma oldalán.





Gósi Vali
Ragyogás

Míg ringatóznak őszi dallamok,
a színek, fények pompája ragyog.
Ha átölel a csend, a lelkeken
már új világra nyílnak ablakok.

Gősi Vali

Te vagy mégis

Te vagy,
ki úgy érzed, vétkeid,
feledhetetlen múltad, bűneid,
száz kudarcból halott céljaid
furcsa, megvénült rabjaként
rég' halott ősök emléke vonszol
bezápult, bomló, halódó sorsból
a remény alig-villanó,
gyér fénye felé!
Te vagy mégis,
ki másoknak fényt adsz,
ha mosolyra váltod könnyeidet,
és fejed a földről a végtelen égre
– fohásszal értük –
fölemeled!





Gősi Vali
Tűzliliomok égtek

Emlékszel?
Tűzliliomok égtek a kertben.
Kezedért nyúltam lassan,
a beszédes csendben meglapult
egy maroknyi vallomás,
félszeg gondolat,
feleslegessé váltak akkor a szavak,
csak egyetlen, halk mozdulat
volt, ami fontos maradt a szótlan estből,
egymásba font kezünk kerekre forrt,
majd lomhán elnyúlt árnyéka,
sokáig mozdulatlanul
megbújva a hintaszék alatt.
Aztán jött az a különös pillanat:
a holdfényben újra megláttam
lángoló arcodat,
szemed tükrén a fény cikázva
átszaladt,
tűzliliomok égtek a kertben,
a csillagok alatt.

Gősi Vali

Túlélők

Ez is egy átlagos nap csupán
hasztalan gyakorlat a túlélésre
amikor néhány kiüresedett
immunhiányos ködös délutánon
átvillan még a nyár és egy régi
emlék elsimítja gyűrött gondjaink
mint tengeri alga arcunk ráncait
és a halvány napsugár
egy félszeg mosolyt is ott felejt talán
a táj arannyá érett homlokán
és néhány élni vágyó őszi fán





Gósi Vali
Cseresznyevirág

Anyám járását
idézi a május:
körötte kék virágok ringanak,
talpa alá fűszálak simulnak,
s amerre árnya hangtalan' halad
a búzkalászhok fejüket leszegik.

Kapaszkodnék
köténye fodrába,
barázdát simít' nek lábai elé,
harmatot hintenek földjére a kertben,
ne fáradjon, szegény, ha szikes rögre lép.

Szelídíteném
a szúrós bokrokat,
meg ne karcolják szép, fáradt kezét.
Cseresznyevirág –, a szívére hajolnék,
megbújnék, s kérlelném: Mama, maradj még...!

Gősi Vali
csak a tenger

semmi sincs most
csak a tenger
az ég lehajol és a vízzel
összeolvad
minden mi volt itt most nincsen
csak a kékség csak a tenger
narancsliget ringó csendben
kavics- s homokrengetegben
olíva-zöld szirteken áll a pillanat
ultramarin fényben úszik
könnyű árnyam
semmi vagyok – mégis minden
homokszem a végtelenben
zöld s kék színű lebegésben
csak a csend van
csak a tenger
a hegy ormán olajfák közt
figyel Isten





Gősi Vali
A fotós álma

Tükre lennék tiszta mosolyoknak,
gyűjteném hosszan magamba a fényt,
visszacsillannék borús alkonyatban,
idézném a tavasz színét, melegét.

Ajkamon a hang hiába némulna,
a szememben bújó ősi csillogás
emlékként élne tűnt mosolyokban:
rejtőzködő fényű, szelíd folytatás!

Féltem őrizném, végeérhetetlen,
vigyáznám végtelen, titkos rejteken
őseim kincseit, tiszta hagyatékát:

áhitatot ódon templomkerteken,
búcsúzó madarak éteri dalát,
míg örök hajnalra virrad a világ.

Gősi Vali

Álmok

Dereng a fény a víz fölött,
egy parányi csodára várok,
szívembe békesség költözött,
ághegyen ringnak az álmok.





Gósi Vali
Élni először

„Látni a földet, látni, csak egyszer,”
mielőtt végül majd betakar,
mint langymeleg hajnalon,
párás ajakkal,
szerelmes csókkal a hitves akar.
Látni a hajnalt, inni, csak egyszer
szomjasan,
hosszan a fénysugarat,
mint reggel a friss tejre
vágyik a gyermek,
kit anyja ölében a fény betakart.
Látni a csillagok éj-ragyogását,
Hold búcsúját,
ha majd az ég-sátor
rám borul végül,
nagy éjjeli csönddel, de
„élni először itt e világon!”

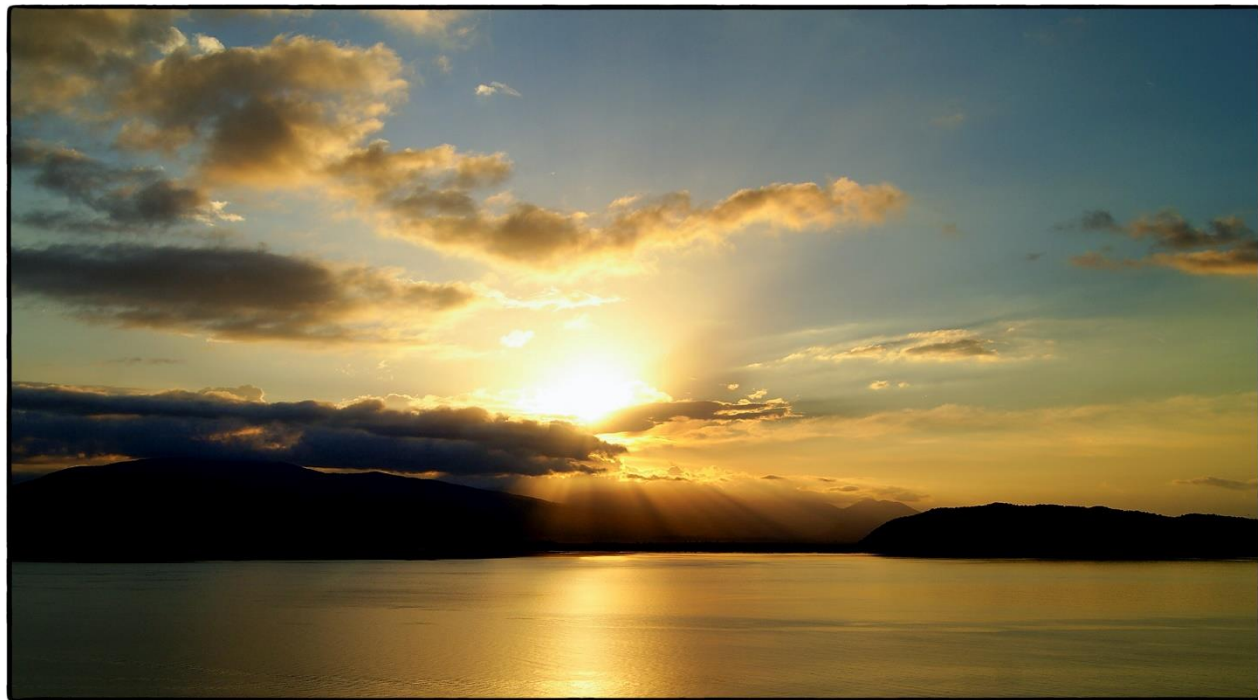
Idézett sorok:

Kosztolány Dezső: Harsány kiáltások tavaszi reggel

Gősi Vali
Földi szép

Mióta már,
hogy mindenre rácsodálkozom, ami él!
Nekem nyit virágot mindegyik tavasz,
velem tisztul a szürke világ,
ha közelít a tél, a patyolatfehér.
Mióta már,
hogy elakad a hangom, ha színes köveket
terít eléem a parti hullám szelíden,
s a végeérhetetlen titkok – ős-erő,
tudás – hordozóit megérinthezem.
Mióta már,
hogy amerre járok, előre köszön
minden faág, testvérem mindahány bokor,
mi eléem hajol, míg lábam alól
fűszálak terelik félénk bogarak hadát.
Mióta már,
hogy lenyűgöz e lét, ringat a remegve múló,
bárony idő, csitító szerelem-dallal andalít:
könnyebb legyen a búcsúzó, ha menni kell,
de marasztal, visszahív a csábító, földi szép:
maradj még!





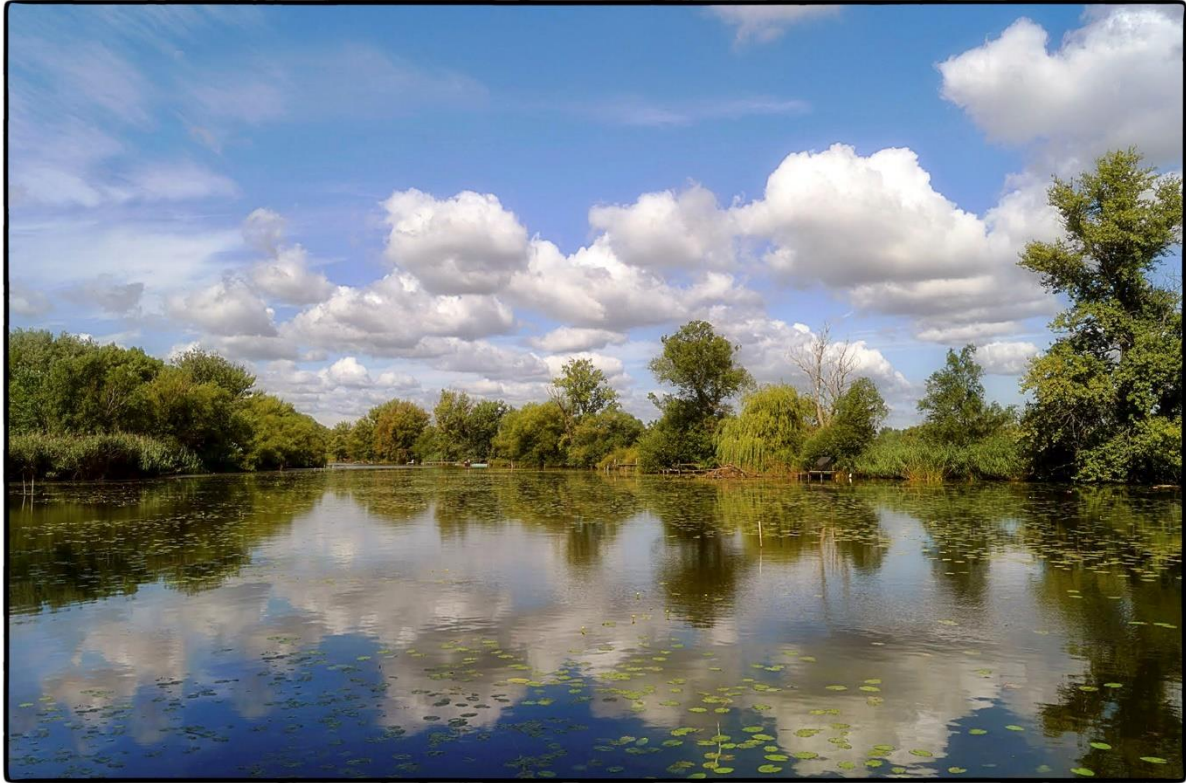
Gősi Vali
béke

már itt szalad a hajnal könnyű fénye
ocsúdik a nap a tenger fölött
az égszínkék víz most vált smaragdzöldre
s a fodrozódó hullámok ölen
megbújik egy lélegzetnyi béke

Gősi Vali
A pillanat

Ha úgy érzed néha,
hogy semmi vagy,
nincs idő, áll a pillanat,
halál sehol, csak létezés,
és nincs közel, csak messzeség,
csak mozdulatlan egy egész,
a lélegzeted is belevész
az áttetsző kék semmibe,
beszédnek, szónak hűlt helye,
békesség ragyog a lelken,
az ég azúrja rád borul,
a fény a színek közé simul;
akkor megleled önmagad
minden vagy,
örök a pillanat





Gósi Vali
Örömdal

Víztükörben bámulom hiányodat
hiányod visszabámul rám
fölszúgnak távoli templomi orgonák
és átszűrődnek a dallamon
esengő halk imák
a bujkáló árnyakra fény derül
szívemből az árnyék menekül
az ürességen rést vág az örömdal

Gősi Vali
A túlpart felé

még fáj a csönd
a búcsú némasága
időtlen álmodásba zárta az emlékeket
zavaros szürke áramlatban örvénylenek
kering velük a rettenet
s ha némelyik – akár egy uszadékfa – a vízbe hull
a zuhanás zajára felriadva menekül mind
a túlparti ábránd-világba
ahol szeráfok égi szózatára
beleúsznak végül álmaink
az örökkévalóságba





Gósi Vali
Suttogó áhítat

aranyló őszön álmodom veled
méz-illatú ölelésedbe burkolózom
fehér falak között imbolygó
árnyékod nyomán
suttogó áhítat szól; hálaimád
értem
másokért
holt lelkekért
bársony ráncaidon végtelen béke
igazgyöngy érik örök könnycseppeden
tenyereden az érdes kapanyom
szelíd völgyé simult
fakó arcodon pompás rózsza nyit éppen
– én küldtem neked –
s ahogy haladsz felém át a fényeken
ámulva köszönöm ÖrökLétedet
életemet

Gősi Vali
Hóesésben

Mi mást tehetnék e fénytelen éjben?
Elfogadlak már végleg társamul,
kapaszkodom beléd,
megyünk a hóesésben;
eltűnni tanít e néma ébrenlét...
Talán csak álom hogy átsüt még a fény
az erdők sűrűjén,
helyetted simítja arcomat a szél...
De addig még válladra dőlve álmodom,
míg leereszkedünk lassan
a hófödte dombokon...





Gósi Vali
Oximoron
lángoló őszben

Avarszőnyeg alatt nehéz sóhaj fakad,
elmúlás-szavak lobognak az őszben,
szirmokká foszlanak lángos csillagrózsák,
fékezhetetlenül szívemre hullanak.

Könnyű érintésű, igaz álmot vágyok,
hazugságtól tisztult Isten-arcokat,
szenvedésből fakadó forrásvíz csobogjon,
hűsíteni hamvadó, fény-arany álmokat!

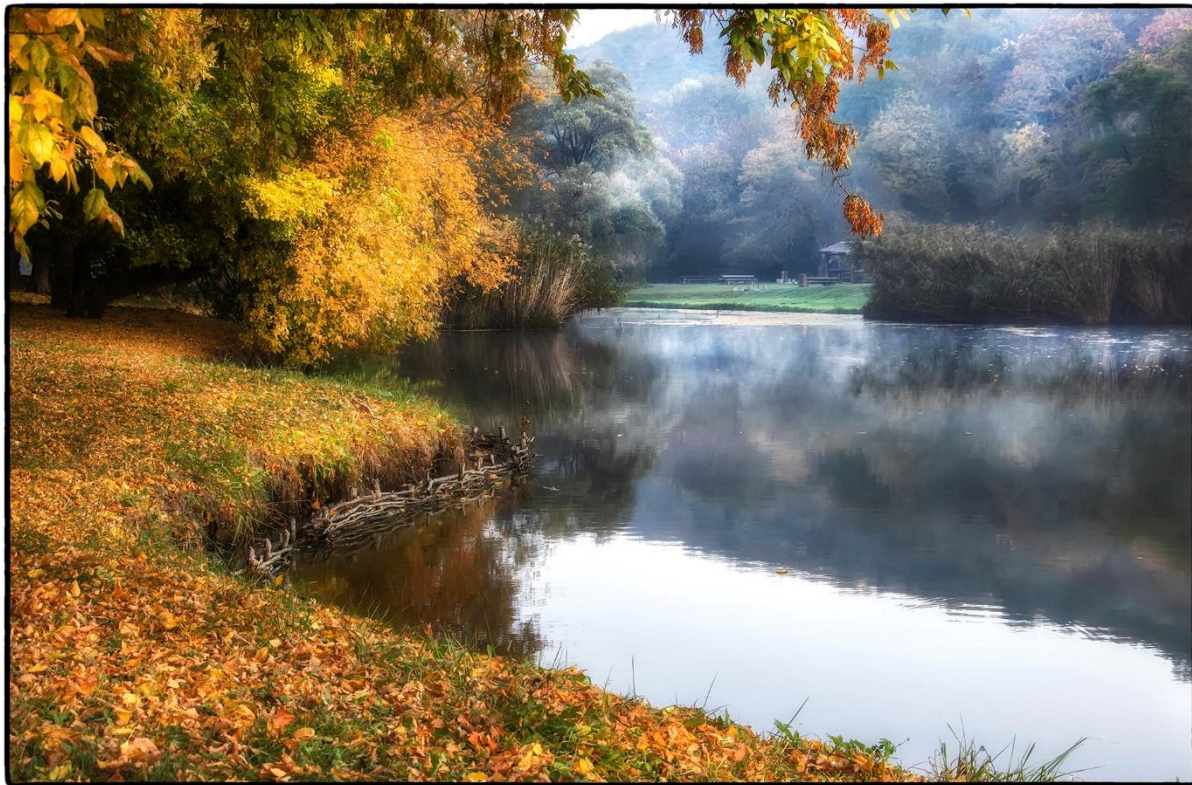
Gősi Vali
Illatod őrzöm

„Vállamra ömlik a langyos végtelen.”
Még átjár a lüktető, könnyed reszketés,
de éled az öntudat, s a kábult szenvedély
a lehulló hajnallal mögöttem marad.

Még itt vagy e törékeny, szép ébredésben,
mint halk, finom rezgés, éteri zene,
légies árnyékként tűnsz fel az éjben,
táncolni volna jó örökké veled!

Kár, hogy e tünde hajnal-születéssel
halkul a dallam és elnyel a fény,
foszlik a vágy, de az illatod őrzöm,
„mintha azzal is több volnék nélküled.”

(Evokáció: Mészáros László két sorára)





Gősi Vali
Csenddé alkonyult

illattá vált
a múlt időben
csenddé alkonyult emlék
sárguló fény villan
a táj gyűrött homlokán
a Nap mosolya bágyadtan
oson át a párás
szürke égre nyúló
fák óaranyán
szégyenlős könnycseppek
harmata száll
kósza ökörnyal után
ősz csendje jár
halott a nyár

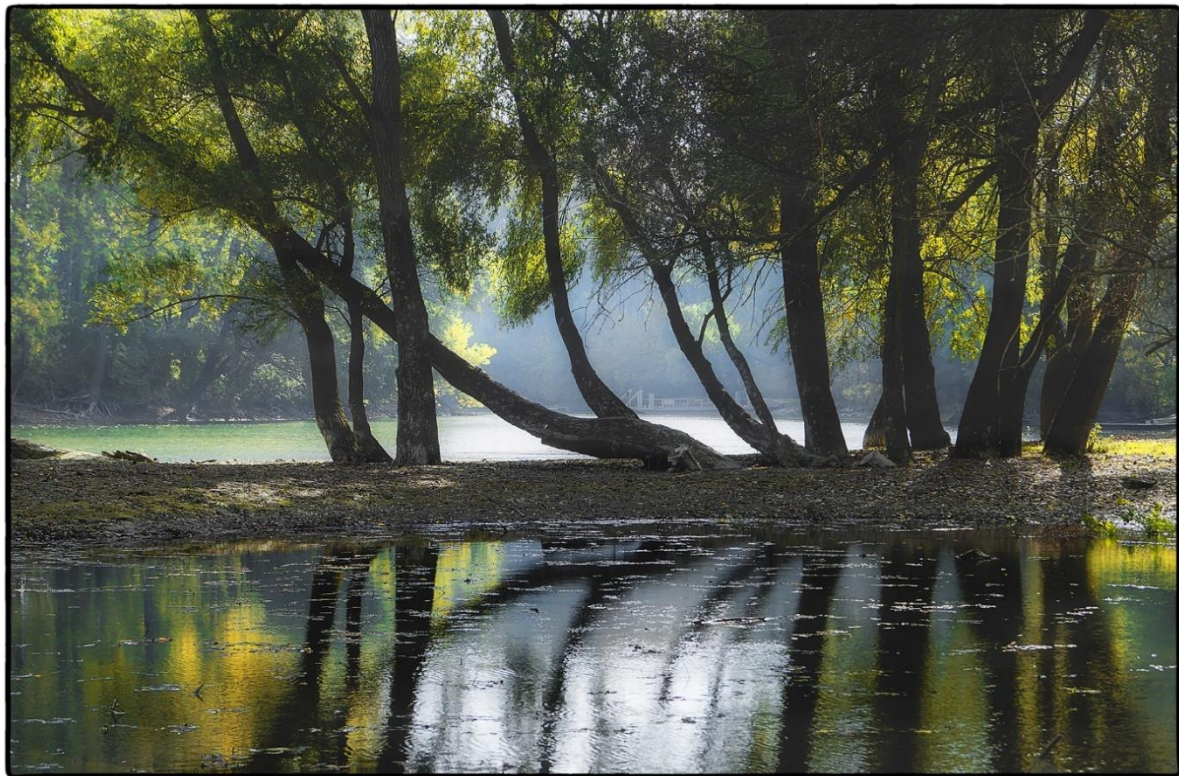
Gősi Vali
Csendeken nyíló

Ereimben hűvös a vágy,
árnyak lesnek a szív körül,
hangodat álom szövö át,
az emlék lopva menekül.

Hallgat a mélyben a folyó,
hangtalan halrajok húznak,
csönd alatt zubog a tűnt szó,
félájult dallamok úsznak.

Recsegő dal hoz el néhanap,
máskor holdezüst ábránd
vágyálmaimnak rabja vagy,
világok mélyén vársz rám.

Tűnő fénymosoly szelídít,
mint csendeken nyíló álom,
a hajnal árnyékként menekít,
illatod magamba zárom.





Gősi Vali
Havat szitál az ég

Egy délután
majd gyérül még a fény,
és fáradt földjeinkre úgy terül a tél
fehér lepellel, tisztán, fényesen,
mint riadt, szűz arára óvó félhomály.
S az éjszakán, hol tolvaj vágy fakad,
a fény lopózva éppen csak átszalad,
halványan világlik, és szemérmesen
megrebben hófehéren a csillagok alatt,
s míg az álom csókját várja,
havat szitál az ég
a hűs, szerelmes tájra.

Gősi Vali
Emlék után

Esténként szelíd kandúr dorombolt
a régi házban, a kályha előtt,
fonott kosárban fahasábok
őrködtek apámmal a tűz fölött.

Kiszáradt földben halott virágok:
szomjas magányban nyíltak el,
árvult magvaik anyámra várva
álmodnak becéző kezeivel.

Álmomban én is lopva szálllok
a lassan kihűlő emlék után,
anyámat, apámat nem találok,
gyom kúszik a néma ház falán.





Gősi Vali
Levendulák tánca
a Szent Márton-hegyen

Violaszín mezőt dajkál, ringat a szél,
virágszóttas gördül elénk Szent Márton hegyén.
Káprázatos látvány a lila rengeteg,
mint a sóhaj, könnyű illat leng a táj felett.
Olyan most a határ, mint a mennyország,
újjaéled a természet, és fű, fa, virág
ragyogó színt ölt magára; új, pompás ruhát.
Verőfényben hajlong a sok ígésző ara,
közülük a legbájosabb a levendula.

Gősi Vali
Naplemente

Mulandóságba
dermedt búcsúpillanat:
kármin-vörösbe
hanyatlik éppen a nap,
roskad, omlik a fényhíd





Gósi Vali
Ágak közt vergődő

Ágak közt vergődő fénycsillagok,
a lehajló égről zuhantatok.
Pislákoló lámpásként égtek,
ezüst pókfonál őrzi az áramot
az elárvult portán, ahol a pók lakott.

A színek azóta fakóbbá váltak,
tompuló fények, lomha árnyak
hajlonganak, s a lármás csend
valami zajos, dübörgő dallammal,
éteri ritmusban összecseng.

Gősi Vali

Ez már a tavasz

Ez már a tavasz,
bár halkan pilinkél a hó,
de délután néha kipiroslik a Nap,
és az is egy parányi vigasz,
hogy hajnalban, bágyadt hangon
ébresztőt fújnak az ablak alatt
a póre fákon ácsingó madarak,
és a fagyos földben mocorgó
gyökerekben újult nedv kereng,
boldogan hordják az életírt
a kis hajszálerék,
a fű közül néhol kiremegnek
a szegyenlős virágfejek,
az erőtlen napmelegben ocsúdik a fény,
éled a remény,
hogy ezek az utolsó hópelyhek,
és a fagy utat enged végre
az újjászületés bimbóinak,
és harsány hangon
élni hív megint
a tavasz!





Gősi Vali
ha lenne egy dal

ha szirmairól
hűvös harmatkönnyet is
áldozna lágyan
ám a fűre simulva
hervadna el a virág

és fészke után
madárka sírna árván
lennék fa lombja
hívnám és befogadnám
fodrozó levél alá

s reszkető fényben
a felhőkhöz bújó nap
ránk mosolyogna
hullhatna hűvös zápor
szivárvány-sátor óvna

ha lenne egy dal
melynek dallama hosszan
lágyan altatna
halkan hajolna fölém
újra a hajnal veled

Gősi Vali
valószerűtlen

már hiába várom
azt a magasztos pillanatot
amikor újra bekopogtathatok
és te kendőzetlen örömmel nyitsz ajtót
a sápadt fényben felragyog
valószerűtlenül szép mosolyod
és olyan félreérthetetlenül őszintén
dermed arcodra a csodálkozás
az a boldog gyermeki ámulat
mintha egy kartonból kivágott
marionett-játékosként
lépnél pódiumra aki feltárja végre
titkolt valóságát

már hiába várom
azt a magasztos pillanatot
amikor újra bekopogtathatok
az ajtó végérvényesen zárva





Gősi Vali
Mintha itt volna

Mintha a régi kályhafény
mintha csak karácsony éjjel
egy angyal útra kél talán
mintha a csillagos égen...

Mintha hófehér szárnyakon
akár a hópihék szállna
mintha éledő tűz körül
ülnénk a Jézuskát áldva...

Mintha csillagos út porán
ma mindenki hazatalálna
mintha itt volna mind aki
az ünnepet oly régen várta...

Mintha az asztal és a pad
mennyei fények közt várna
mintha a hópelyhek ritmusán
gyönyörű örömdal szállna...

Gősi Vali

Talán

Talán még itt talál a nyár
s pár kósza dallamot kínál a perc
talán vele a Nap heve is visszatér
ha utoljára forr is fel a vér
és táncot jár a pillanat
a szívünk ritmusán
és csillagpor hull ránk talán
mint augusztus haván
a lábunk elé lezuhanó
csillagok nyomán
rezzenetlen némaságban
állunk tétován
megtorpan a csend velünk
megáll az idő
perzsel a száj
hamvad a szó
s – mint Ámor nyilán –
kékezüstben megcsillan
majd elpihen
a vágy.





Gősi Vali **Naphimnusz**

Valami rég várt örömdalt hallanék,
de csak a hiány hasít a csendbe...
Mintha fölúgnának mégis, messze
a templomi orgonák: * „Boldogok,
kik tűrnek békességgel” ... – és átszűrődnek
a dallamon esengő, halk imák:
** „Uram, dicsérjen téged
jóságos Földanyánk, ki hátán hordoz minket
s áldásait árasztja ránk”
...A hiány víztükörben bámulja önmagát,
de fölúgnak valahol a templomi orgonák,
a bujkáló árnyakra fény derül,
az ürességen rést vág az örömdal:
*** „Áldott légy, Uram, s minden alkotásod!”

*, **, ***: Assisi Szent Ferenc, Naphimnusz

Gősi Vali

Anyám emléke nyár

Anyám emlékére nincsenek szavak.
Sóhajjá válik, kimondatlan marad
minden dal, ima, áhítat.

Megreked a könny, ahogy a pillanat,
mely elringatta, már semerre nem halad:
áll az idő azóta a dermedt ég alatt.

Anyám emlékére nincsenek szavak,
de mindörökkön a szívemben marad,-
mint rejtőztem egykor én, óvó szíve alatt.

Anyám emléke nyár, fák, virágok, tavasz,
arannyá sárguló ősz, hó-tiszta szavak.





Gősi Vali
Hóvirág-mosolyom

Nagyon fáj,
de már hagyom,
hogymegyen végre
arcomon
a könnyáztatta
bánatom nyomán
dacolva nyíló,
fagyos
jégvirág-
fájdalom.

Nagyon fáj,
mégis hagyom,
hogymegyen helyett
arcomon
kinyíljon végre
tavaszt üzenő,
fénytől éledő,
riadt
hóvirág-
mosolyom.

Gősi Vali

Szépre szomjazó

Vasmarokban ziháló,
halkuló szívemen
kérgesedett sors-nyomokat pántol,
de olykor – villanásra – gyermekké varázsol
a szépre szomjazó emlékezet,
míg a múltból feltörő,
ifjú ábrándok forrása alatt
cseppenként kortyolgatok
sosemvolt álmokat,
suttogó hiány-dalokat
ringat a vízen a távol.





Gősi Vali
Csönd-remegéssel

Éjjel hazavitt egy különös álom.
Az esti csendben élém terült az otthon,
a régóta elérhetetlen távol.
Rád gondoltam, míg hozzám simult a múlt;
a Hold kigyúlt, csillogó ezüstbe vont
egy hajdani alkonyt, és elfogott
valami rég elveszettnek hitt mámor.
A sejtelemben felragyogtak az apró csillagok,
fényüknél megláttam anyám imára kulcsolt,
áldott kezét, apám is szelíd mosollyal állt ott.
A szél hűvösebbre váltott,
és a fáradt, esti légben,
könnyű, fátyolos csönd-remegéssel
rám hullt még sok szép, aranyló emlék,
a hársak édes illattal, hosszan ölelték,
hogyan maradjon, fonja körül még
ez a meghitt melegség,
ez az álomszép tavasz
fáradt szívemet.

Gősi Vali

Ez már másik létezés

Égi ösvény vár fölöttünk,
csillagokhoz ér a táj,
arra tartunk kézen-fogva,
ahol együtt égne el
– a szürke alkonyt ha bejárták –
mind, a hamis földi játszmák,
az álnokság és rettegés,
s én kivilágos-virradattól
termékeny, szép csendben várom,
amíg a fény felderül
a szétolvadó jégidőből
s mellettem majd ott lebegsz,
hol a lángos naplemente
belevész a sűrű csendbe –
ez már másik létezés;
alant türkiz, fönt tengerkék
fényárban a föld és ég,
a japánbirs skarlátszínben
élni hív és hinni még,
hogyan a lassan szétfolyó időben

a szerelem pompás lángja
újából ég, óda szól a fenségekben,
újraéled versben – rímben,
s e tavaszi révületben,
fényözönben imbolyogva
csillagok közt táncolunk.





Vehofsics Erzsébet

Pillangó

Gyakran álmodom, hogy pillangó vagyok.

Egy gyönyörű, törött szárnyú pillangó. Csak ülök egy virágon, a fülemben hallok a boldogság üzenetét. Fülbemászó, lágy muzsika.

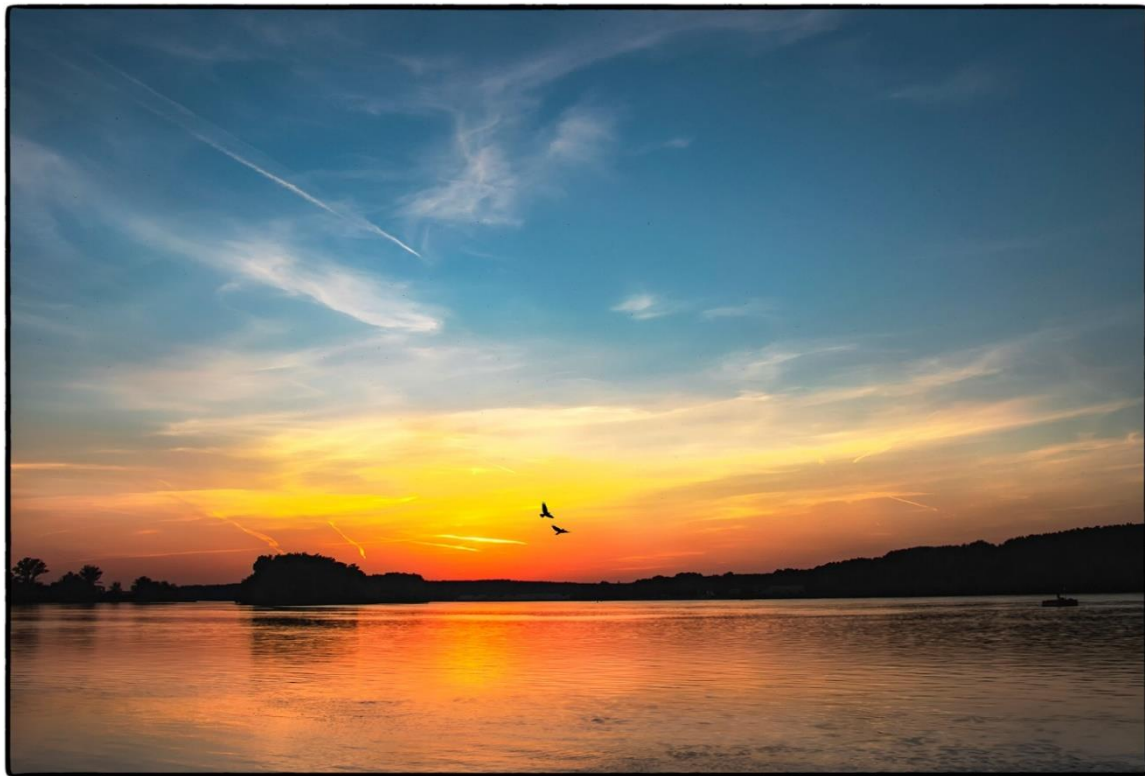
Hív ez a nóta, hív ez a zene, andalító, lágy, szerelmes dallam. Mennék is, sietnék hozzá, dacolnék széllel, nappal, távolsággal, átrepülnék erdőn, mezőn és réten. Hív, csókjával csábít, de törött a szárnyam, nem indulhatok.

Érdekes, mégis boldog vagyok. Nagyon boldog, hiszen hozzám küldte szeretete hangjait, védelmezőn borít be, mint egy puha takaró.

Egy idő után megmozdul ez a bolond, béna szárny és megtanulok törött szárnyal repülni.

Vehofsics Erzsébet
emléksirató

egyre csak a horizontot nézte
a lemenő nap
vörös-sárgára festette
sápadt arcát
dolgos kezét köténye rejtette
ráncai közt angyalmosoly bujkált
így állt kinn
a kert hátsó végében
meg sem rezzent
várt mozdulatlan
könnyei mint gyöngyszemek
peregtek
ahogy a kapun túl
felbukkant a tegnap





Vehofsics Erzsébet

Esőcsepp

Jártál már erdőben esős időben?

Hallgattad a fák leveleinek neszezését, amikor az esőcsepp egyik levélről a másikra szédül?

Mert szédülés az, a természet ostoba játéka.

Görgeti, görgeti, játszódik vele, majd egy óvatlan pillanatban magára hagyja.

Legyen, aminek lennie kell, hulljon, pörögjön, folyjon, szédüljön!

Mint a kibuggyanó könny örömében, vagy bánatában.

Láttad már a virágok szirmai futkározó napsugarak játékát?

Kibújik, elveszik, hogy aztán máshol újra előtörjön pompásabban, kajlábban, mint azelőtt.

Nincs ború, nincs árnyék, csak szépség van és játékosság.

Szeretnék esőcsepp lenni.

Arcokon szédülni, levél csücskén ülni, láblógatva örömkönnnyekkel örülni, bánatkönnnyekkel alászállni, poklok poklát járni.

Szeretnék napsugár lenni. Mosoly szögletében ülni, szemek csillogásában fürödni, játszani, egyre csak játszani. Minden esőcseppet felszártani.

.

Vehofsics Erzsébet

Akkor

Akkor majd vad viharok tombolnak,
folyók lépnek ki medrükből,
hullámok törnek magasba.
Akkor majd korlátok dőlnek le,
gátak szakadnak át,
bilincsek törnek apró darabokra.
Akkor a szabadság madara
száll színes szárnyán,
szivárványszínnel rajzol az égre.
Bezárt lelkek nyílnak új világra,
életre, szeretetre vágyva.
Akkor majd hirtelen csend lesz.
Néma semmittevés.
Ezüstszikrét szóró esti hajnal.





Vehofsics Erzsébet
Silentium

Kezdetben nagy lesz a csend
biztosan.

Azután majd lassan
megszokom ezt is,
mint minden mást.
Kicsit belerévedek
a múltba,
emlékfestéket vakarok,
miközben állok, várok,
mindig csak arra,
hogymozduljon valami,
talán egy láthatatlan szál,
egy dallam, ütem,
amit dúdolni lehet
álmodozva.

Vehofsics Erzsébet
Ült

ült rezzenéstelen
csöndes nyugalommal
arca békés
a távolba révedt
izma feszült csak
ahogy ott ült
körülötte megállt az idő





Vehofsics Erzsébet

Titok

Dörömböl, lüktet,

feszít és mardos.

Torkom szorítja bilincsbe,

szívemen kalapál édes, vad zenét,

agyamba dobolja ritmusát.

Ta-tamm, ta-tamm!

Ki-ki! El!

Szállj szárnyakon,

suhanj hangokon, ordíts!

Szívdobbanásokon indíts lavinát!

Menj, engedj szabadon!

De csitt! Halkul a kín, szelídül a zene,

simogat a szél, elalél, alszik az indulat.

Párnájára tér aludni a dühöngő kárhozat.

Vehofssics Erzsébet**Kedvem volna**

Kedvem volna csendben lenni,
nem szólni és nem beszélni,
kiülni egy kerti padra,
arcomat fordítani napba,
hallgatni a madár fütytyét,
nézni felhőt, napfelkeltét,
várni esőt, gólyát, fecskét,
köszönteni reggelt, estét,
mosolyt szórni a világra,
hogy ne legyen nagyon árva,
kézen-közön fogni szelet
hiszen fújt már épp eleget,
simítani öreg kezét,
megborzolni buksi fejét,
bolondozni egy kutyával,
játszani a napsugárral,
pókkal hálót szövögetni,
óceánig folyón menni,
a szemedbe mélyen nézni,
csendben lenni, szót ígérni





Vehofsics Erzsébet
Peronon

„... gyorsvonat azonnal indul. Kérjük, fejezzék be a felszállást.”

A peronra még együtt érkeztünk, szerelmesen, kéz a kézben. A szemünk beszélt csak, nem is kellettek szavak, anélkül is tudtuk mindketten. Összetartozunk.

Egy pillanatra félrenéztél, majd vissza rám. Abban a másodpercben értettem meg, amit nem mondtál ki. Beszélt helyetted a szemed. Keserű szavakat. Próbáltam válaszolni, de jéggégé fagytam ott, a füledt, nyári délutánban. Egy darabig még álltál, majd lazult, egyre csak lazult a kezéd a kezemen, egyesével fejtetted le az ujjaimat. Minden ujjam egy kapocs, ami most megszakad, majd erőtlennül, magára hagyottan markolássza a semmit. Még mindig a szemembe néztél, némán könnyöztél, hogy értsem meg. Aztán egy ugrással a vonaton voltál. Ott egy pillanatra megálltál, de nem néztél vissza. Akkor nem. A szemem sarkából láttam csak, ahogy az arcod az üveghez nyomod, a szád azt a kilenc betűt formálja: Szeretlek. Elindult a vonat. Előbb végtelenül lassan, majd egyre gyorsabban, végül elnyelte a végtelen horizont kékje. Álltam és néztem utánad, de belül fáradtan rogytam a peron kockaköveire. Némán kiáltottam: - Ne menj el, maradj még! Szeretlek! - De a sikításomat elnyomta a hangosbemondó recsegése.

„ ... a vágány mellett kérjük, vigyázzanak”

Vehofsics Erzsébet
Három napja

valami furcsa nyomás
az van ma bennem
belém költözött
szinte félek
egy apró villanásnyi
békétlenség
talán az szorít
nem ad levegőt
megkötöz erősen
nem hagy
repülni a széllel
vagy a reménység
hogy nem lesz
hiábavaló
a három napja
szakadó eső





Vehofsics Erzsébet
Megkaptam mindent

Megkaptam mindent,
kérnem sem kellett.
Korsó vizet az útra,
árnyas ligetet,
hogy megpihenjek,
ha a kapaszkodó
túl meredek volna.

Megkaptam mindent.
Kötöttek hátamra
vászonból batyut,
faragott botot
nyomtak a kezembe,
az legyen társam,
ha elhagyom a falut.

Megkaptam mindent.
Útszéli Krisztust,
kopott pléhkeresztet,
legyen hol imára
hajtani a térdem,
ha majd a Golgota
túl nehéz lesz.

Vehofsics Erzsébet

Téboly

Csak szorosan a fal mellett, hogy baj ne legyen!

Szépen, lassan, lépésről lépésre.

Kerülni minden hirtelen mozdulatot.

Egyenesen a fal mellett.

Szabad akarat? Ugyan! Ki emlékszik már a szabad akaratra!

Egyéniség? Szorosan a fal mellett!

Kell a támasz, a kapaszkodó!

Csak a kockaköveket nézni, a mintát a lábad alatt, érezni a fal lüktetését. Szinte súrol, sért.

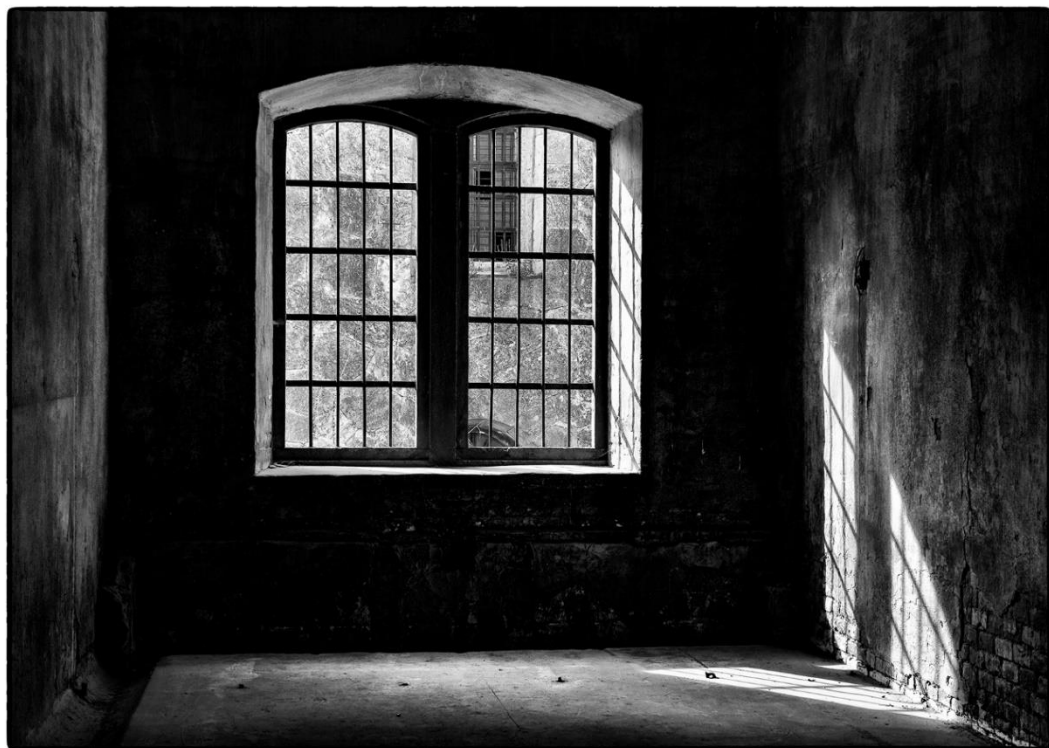
Valamikor a másik oldalon mentél, a napos oldalon, de ott sem volt jó, csakúgy, mint itt, a fal mellett.

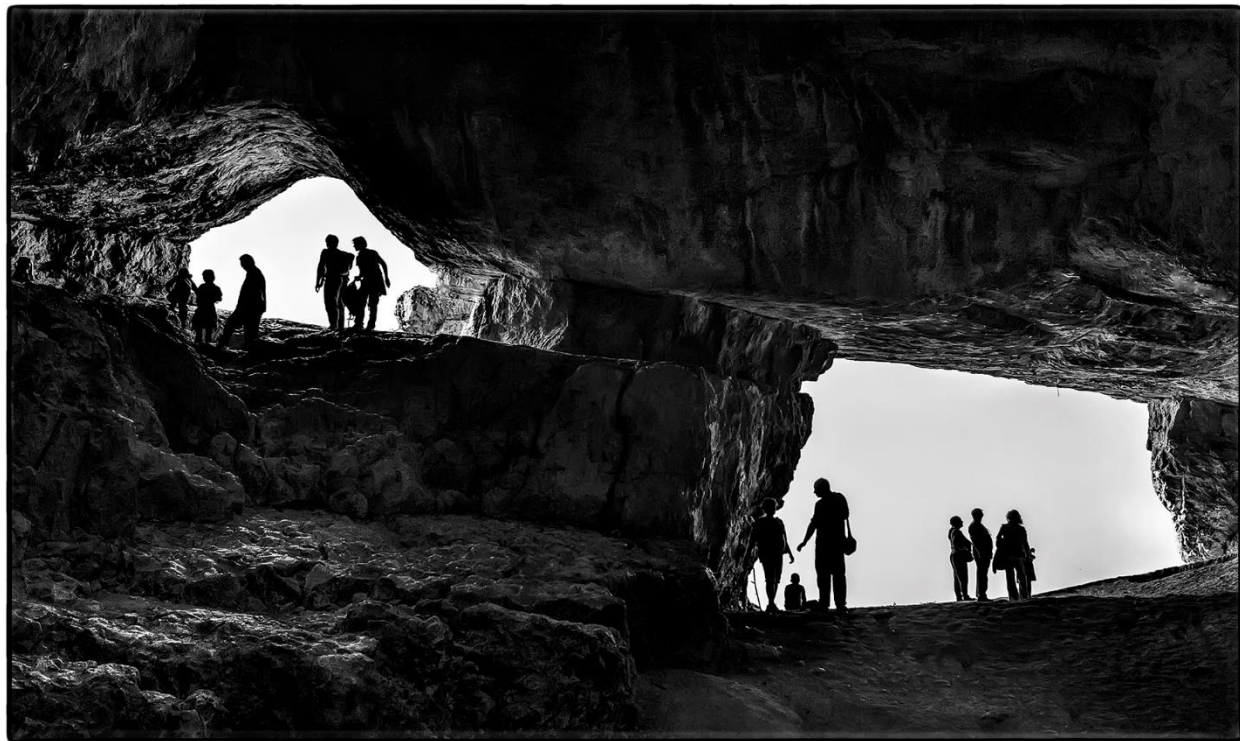
Lépésről lépésre.

Tegnap is. Emlékszel?

Nyár volt, sárkányt eregettünk. A napon.

Ma csak így álmosan, összesimulva a fallal, számolgatva a kockaköveket. Szorosan a fal mellett.





Vehofsics Erzsébet

Hagyom

Hagyom, hogy történjenek a dolgok,
folyjanak az események
meglátásuk szerint.

Hagyom, hogy süssön a nap,
essen az eső, feszüljön az izom,
hogy izzadság folyjon arcomon.

Hagyom, hogy beborítson szeretettel,
jóssággal és bölcsességgel.

Hagyom, hogy fájjon,

hogy hiányozzon, megérkezzen,
azt is, hogy távozzon.

Hagyom, hogy nevetessen,
ha kell, megrikasson.

Hagyom, hogy mennybe vigyen,
azt is, hogy mélybe dobjon.
meglátásuk szerint.

Hagyom, hogy suttogjon,
azt is, hogy ordítson,
hagyom, hogy zenéljen,
nem bánom, hallgatom.

Hagyom, hogy húzzon, előre toljon,
ha szelíden visszatart, azt is csak hagyom.

Hagyom, hogy megálljon,
kicsit hallgasson, csendre intsen.

Hagyok mindent.

Hagyom, hogy szeressen az Isten

*"Nagy éjeken szeretnék szólni:
Nem, nem bírok tovább bilincset,
Nem, nem bírok tovább titkolni
Ennyi világot, ennyi kincset."
(Ady Endre: Misztérium)*

A létezés szépségeit keresem, a misztériumokat, amelyek számomra az anyagi világunknál sokkal finomabb dimenziók átélését jelentik, bár létezésünk színtere még az a hely, ahol a csodák a valóságban megtörténhetnek. A természet körforgása is a születés és elmúlás örök mágiája, ahol valamiféle isteni rend mutatkozik meg általa, és kozmikus rendjébe ágyazódva a halál sem annyira félelmetes, feldolgozhatatlan létélmény, inkább az élet egy másik dimenziója. S hogy mi a boldogság, mit jelent a szépség, amelyeken át a misztériumok megélhetőek? Nincs pontos definíció. A boldogság talán a nemes és tiszta dolgokon való öröm, az ideális létezés mintaképe, romlatlan ősformája. Hiszem, hogy a valódi szépség belülről, a lélek szépségéből fakad. Átragyog az emberi testen és sugárzó fényként vonzza a tekintetet. Harmóniában lévő gondolataink teremtik azt a belső fényt, ami kívül is ragyogóvá válik. Így jelenik meg előttünk az élet – ezer apró örömeivel – de mire megtanuljuk igazán értékelni, addigra a természetes elmúlás lassú fáradással figyelmeztet a földi élet végességére. Ám, ha közben, az Út során kirajzolódik a létezés értelme-csodája, akkor az egyúttal a teremtés dicséretévé válhat. Hogy a létezés misztériuma mekkora erővel bír, bizonyítja az is, hogy felnőtt, gyermeket egyaránt a hatalmába kerít a mindennapi élet képeiből kirakott kaleidoszkóp, a lét színes gazdagsága. Különös intimitásokon, gyermeki rácsodálkozásokon át tárul fel, mi mindent jelenthet az, amit életnek nevezünk: egy gyermek romlatlan, tiszta mosolyát, az ő szemével látott hamisítatlan enigmákat, az esteledő tájat, a tavaszi ég színezüstjét, a bimbózó zöldek reménységét, a nyár verőfényét, az őszi aranyló színeit, az érlelődő, hamvas gyümölcsöket, az őszi égen húzó vándormadarakat, a hó tisztaságát, a születő napot, vagy napnyugta idején a vörös-lő-vérző égboltot, a napszakok és évszakok, alvás és ébredés tökéletes ritmusú váltakozását, a születés és elmúlás sejtelmes körforgását, a szeplőtelen újjászületés reményében. A felébresztés, a látható világtól való elszakadás talán nem öncél, inkább a lélek ősállapotába való visszatérése. Hasonlókról gondolkodom verseimben, megvillantva a titkok, csodák földi valóságát, átélhető voltát az élet szépségein át, reményeim szerint megőrizve a misztérium és az érzékelhető valóság szimbiózisát úgy, hogy miközben lírai lélekutazásra hívom a kedves olvasót, felvillanjon a létezés értelme.

(Önálló kötetek: Halkuló hiány: 2011., Hódolat a tavasznak: 2015., Misztériumok: 2017.)

Gősi Vali

*„Olyankor ott van Isten.
Amikor indulnom kell,
mert valami hajt belülről.
És én megyek.”*

Nem vagyok igazi fotós. Csak egy nő, aki felveszi a túracipőt, ha meghallja a hívást. Nem is nagyon értek a fényképezéshez, én csak kattintgatok a saját örömömre, mert fotózni jó.

A fotózás életérzés, beszippant egészen. Amikor kezembe veszem a fényképezőgépet és rálépek az ösvényre, megszűnik létezni a világ. Nagyon szeretek fotózni. Szeretem járni a természetet, lehajolni, lehasalni, felmászni, bekukucskálni, hogy valahogyan megörökíthessem az erdő, rét vagy éppen a város rejtett szépségeit. Mindazt, amivel megörvendeztetnek a fák, bokrok, a patakok, zubogók, vagy éppen az öreg ajtók és ablakok.

Szeretem hallgatni az erdő zajait, a madár csicsérgését, a levél zizegését, a patak zúgását.

Szeretem nézni a színeket. Az üde zöldeket, a rozsdás barnákat, a rikító sárgákat, a kéket, vöröset és ibolyát, valamennyi árnyalatát a színek hadának.

Szeretem a levelek között átbukó fénypáasmákat, a folyón megcsillanó napfényt, a hegyeken kanyargó utak látványát.

Szeretem visszanézni a képeket, újra és újra átélni azt a pillanatot, amikor a kép készült. Szeretem megmutatni a fotóimat, és örülök, ha az másokban is hasonló érzéseket kelt, mint amit én éreztem akkor, ott, abban a pillanatban.

Néha azt érzem, hogy illetéktelen behatoló vagyok, aki ellop valamit, valami rosszat tesz azzal, hogy megzavarja a természet békéjét. Amikor látom, hogy a képeim másokat inspirálnak, cselekvésre készítetnek, megnyugszom: mégsem volt ez olyan nagy hiba.

Szeretem, hogy a fotózás hozzákapcsolt egy közösséghez, ahol a többiek ugyanúgy éreznek a fotózással kapcsolatban, mint én. Ahol segítséget kapok, ha megakadok, ahol társakra találok, hogy ne menjek egyedül az úton.

Szeretem, hogy a fotózás barátokat adott nekem. Igazi, nagyszerű embereket, akik támogatnak és segítenek.

Köszönet és hála ezért Istennek.

Vehofszics Erzsébet

Tartalomjegyzék

Gósi Vali Az öröklét negatívja	7
Gósi Vali Szelíd elmúlásban.....	8
Gósi Vali Talán a várakozás	11
Gósi Vali Anyák (Virágzó fák)	12
Gósi Vali ködbe fúló	15
Gósi Vali tejfehér	16
Gósi Vali Napraforgó kelyhén – anyámhoz –	19
Gósi Vali Akár a fák	20
Gósi Vali Angyal-mosoly.....	23
Gósi Vali Október tizenharmadikán	24
Gósi Vali Ragyogás	27
Gósi Vali Te vagy mégis.....	28
Gósi Vali Tűzliliomok égtek	31
Gósi Vali Túlélők	32
Gósi Vali Cseresznyevirág	35
Gósi Vali csak a tenger	36
Gósi Vali A fotós álma	39
Gósi Vali Álmok.....	40
Gósi Vali Élni először	43
Gósi Vali Földi szép	44
Gósi Vali béke	47
Gósi Vali A pillanat	48
Gósi Vali Örömdal	51
Gósi Vali A túlszél felé	52
Gósi Vali Suttogó áhítat	55
Gósi Vali Hóesésben	56
Gósi Vali Oximoron lánghó őszben	59
Gósi Vali Illatod őrzöm.....	60
Gósi Vali Csenddé alkonyult.....	63

Gósi Vali Csendeken nyíló	64
Gósi Vali Havat szítál az ég	67
Gósi Vali Emlék után	68
Gósi Vali Levendulák tánca a Szent Márton-hegyen	71
Gósi Vali Naplemente	72
Gósi Vali Ágak közt vergődő	75
Gósi Vali Ez már a tavasz	76
Gósi Vali ha lenne egy dal	79
Gósi Vali valószerűtlen	80
Gósi Vali Mintha itt volna	83
Gósi Vali Talán	84
Gósi Vali Naphimnusz	87
Gósi Vali Anyám emléke nyár	88
Gósi Vali Hóvirág-mosolyom	91
Gósi Vali Szépre szomjazó	92
Gósi Vali Csönd-remegéssel	95
Gósi Vali Ez már másik létezés	96
Vehofsics Erzsébet Pillangó	99
Vehofsics Erzsébet emléksírató	100
Vehofsics Erzsébet Esőcsepp	103
Vehofsics Erzsébet Akkor	104
Vehofsics Erzsébet Silentium	107
Vehofsics Erzsébet Ült	108
Vehofsics Erzsébet Titok	111
Vehofsics Erzsébet Kedvem volna	112
Vehofsics Erzsébet Peronon	115
Vehofsics Erzsébet Három napja	116
Vehofsics Erzsébet Megkaptam mindent	119
Vehofsics Erzsébet Téboly	120
Vehofsics Erzsébet Hagyom	123

